

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Пр 6/2015
12.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Радослава Петровића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у прекршајном предмету окривљеног правног лица ЈП ЗА С. са седиштем у Новом Београду, због прекршаја из члана 64. став 1. кажњив по члану 144. став 1. тачка 10 Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник РС“ бр. 111/09, 92/11, 93/12) и окривљеног В.С., као одговорног лица, због прекршаја из члана 64. став 1. кажњив по члану 144. став 1. тачка 10 и став 2. истог Закона, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз. бр. 40/15 од 02.03.2015.године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Београду 96 Пр.бр.23866/13 од 26.09.2014.године и Прекршајног апелационог суда у Београду 11 Прж.бр.22274/14 од 14.11.2014.године, у седници већа одржаној дана 12.03.2015.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз.бр. 40/15 од 02.03.2015.године као основан, па се **УКИДАЈУ** правноснажне пресуде Прекршајног суда у Београду 96 Пр.бр.23866/13 од 26.09.2014.године и Прекршајног апелационог суда у Београду 11 Прж.бр.22274/14 од 14.11.2014. године и предмет враћа Прекршајном суду у Београду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Београду 96 Пр.бр. 23866/13 од 26.09.2014. године оглашени су кривим окривљено правно лице ЈП ЗА С., за прекршај из члана 64. став 1. кажњив по члану 144. став 1. тачка 10. Закона о ванредним ситуацијама и окривљени В.С. као одговорно лице, за прекршај из члана 64. став 1. кажњив по члану 144. став 1. тачка 10. и став 2. Закона о ванредним ситуацијама и осуђени на новчане казне, и то: окр.ЈП ЗА С. као правно лице у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, а окр. В.С. као одговорно лице у износу од 10.000,00 (десетхиљада) динара, које су дужни да плате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудне наплате, те су обавезани на плаћање трошкова прекршајног

поступка у паушалном износу од по 800,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Прекршајни апелациони суд, пресудом 11 Прж.бр. 22274/14 од 14.11.2014. године, одбио је као неосноване жалбе, и то: жалбу браниоца А.П., адвоката из Б. изјављену у корист окривљеног правног лица „Јавног предузећа за с.Б.“ са седиштем у Београду, жалбу браниоца С.Б., адвоката из Б. изјављену у корист окривљеног одговорног лица у правном лицу В.С. из Б. и жалбу овлашћеног представника окривљеног правног лица „Јавног предузећа за с.“ Ж.В. и потврдио пресуду Прекршајног суда у Београду 96 Пр.бр. 23866/13 од 26.09.2014.године.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Птз.бр. 40/15 од 02.03.2015.године, против наведених правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба прекршајног поступка, у смислу члана 234. став 1. тачка 15. и става 2. у вези са чланом 85. став 1. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/08 и 111/09), са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости као основан и укине правноснажну пресуду Прекршајног суда у Београду 96 Пр. бр. 23866/13 од 26.09.2014. године и пресуду Прекршајног апелационог суда у Београду 11 Прж. бр. 22274/14 од 14.11.2014. године и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је у седници већа, о којој је у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 65/2013) (у даљем тексту: ЗПР)обавестио Републичког јавног тужиоца који седници није присуствовао, размотрио списе овог предмета, са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је основан.

Основано Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијаним правноснажним пресудама учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. и из става 2. истог члана у вези са чланом 85. став 1. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/08 и 111/09) (у даљем тексту: раније важећи ЗПР), према којем се оцењује законитост побијаних пресуда, сходно одредби члана 340. став 1. ЗПР.

С предњим у вези, основани су наводи захтева да је изрека првостепене прекршајне пресуде неразумљива у погледу времена извршења прекршаја, као чињенице која је од одлучног значаја за правилну примену материјалног права, што представља битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. раније важећег ЗПР.

Према чињеничном опису у изреци првостепене пресуде, окривљени су прекршај у питању учинили тако што нису извршили набавку недостајуће санитарне опреме за самоспасавање и воду за објекат склоништа у Београду, ул. ... бр. ..., која мера им је наложена решењем 07/7 бр. 82-108/2012 од 09.04.2012. године, достављеним правном лицу 27.04.2012.године, а закључком бр. 82-108/2012-07/7 од

25.06.2012. године одобрен је захтев за продужење рока наложене мере из наведеног решења, до 27.09.2012.године, што је утврђено на основу извршеног инспекцијског прегледа објекта склоништа дана 27.11.2012.године.

Из овако датог описа прекршаја није сасвим јасно, јер то није изричито наведено у изреци првостепене пресуде, када је тачно учињен прекршај, оног дана када је протекао продужени рок (27.09.2012. године) одобрен закључком Управе за ванредне ситуације од 25.06.2012.године, до којег су окривљени били дужни предузети мере које су им наложене решењем поменутог органа од 09.04.2012. године или оног дана када је обављен контролни инспекцијски преглед објекта склоништа (27.11.2012. године), којим је утврђено да наложене мере нису спроведене у остављеном року.

Време извршења прекршаја мора бити опредељено у изреци пресуде којом се окривљени оглашава одговорним за прекршај (члан 219. став 1. раније важећег ЗПР), јер се ради о чињеници од које зависи примена одређеног прописа о прекршају. Од наведене чињенице зависи правилна примена материјалног прекршајног права, имајући у виду материјалноправни пропис из члана 6. раније важећег ЗПР, према којем се на учиниоца прекршаја примењује закон, односно пропис који је важио у време извршења прекршаја (став 1.), а касније измењен пропис само ако је блажи за учиниоца (став 2.), посебно и због чињенице да су у конкретном случају, окривљени оглашени одговорним за прекршај у питању применом одредаба Закона о ванредним ситуацијама, након измена тог закона („Службени гласник РС“ бр. 93/12 од 28.09.2012.године) које су ступиле на снагу 06.10.2012.године, којима је, у члану 144. став 1. тачка 10. прописано кажњавање правног лица за прекршај учињен неизвршавањем обавезе одржавања склоништа из члана 64. став 1. истог закона, а у ставу 2. истог члана, прописано кажњавање одговорног лица у правном лицу за исти прекршај, који није био прописан наведеним законом пре измена истог.

По оцени Врховног касационог суда, основани су и наводи захтева за заштиту законитости да је првостепени суд у току првостепеног прекршајног поступка, поступајући супротно обавези из члана 85. став 1. раније важећег ЗПР, да пре доношења одлуке окривљенима омогући да се изјасне о чињеницама и доказима који их терете, повредио право окривљених на одбрану, која повреда је била од утицаја на правилно и законито доношење првостепене пресуде, чиме је учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 2. раније важећег ЗПР. Ово из разлога, на које с правом указује Републички јавни тужилац у захтеву, што је првостепени суд, након подношења писаних одбрана окривљених (поднесци браниоца окривљеног одговорног лица од 31.03.2014.године и 07.04.2014.године, браниоца окривљеног правног лица од 28.04.2014.године и представника окривљеног правног лица од 10.09.2013.године), у којима је оспоравано постојање прекршаја који је окривљенима стављен на терет захтевом за покретање прекршајног поступка, а на основу и у вези са писаним доказима предложеним у захтеву, дана 17.09.2014.године извео доказ саслушањем у својству сведока Г.В., самосталног полицијског инспектора Управе за ванредне ситуације, који доказ није био предложен у захтеву за покретање прекршајног поступка, без обавештавања и позивања окривљених и њихових бранилаца и представника окривљеног правног лица да присуствују

саслушању сведока, чиме су они, супротно одредби члана 85. став 1. раније важећег ЗПР, онемогућени да сведоку постављају питања и да се изјасне на исказ наведеног сведока који терети окривљене и на којем доказу се, према разлозима побијане првостепене пресуде (страна 3. став трећи) заснива закључак суда да су окривљени поступали противно одредби члана 64. став 1. Закона о ванредним ситуацијама и тиме учинили прекршај за који су оглашени одговорним.

Према основаним наводима захтева за заштиту законитости, битне повреде одредаба прекршајног поступка о којима је напред било речи учињене су и од стране другостепеног суда, који те повреде, није отклонио (поводом навода жалби изјављених у корист окривљених, ни по службеној дужности у односу на битну повреду поступка из члана 234. став 1. тачка 15. раније важећег ЗПР).

Налазећи, из изнетих разлога, да су побијаним правноснажним пресудама учињене битне повреде одредаба прекршајног поступка на које се указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је усвојио захтев као основан и на основу члана 286. и 287. став 4. ЗПР одлучио као у изреци ове пресуде, односно укинуо побијане пресуде и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање, приликом којег ће отклонити повреде закона на које је указано овом пресудом и након тога донети закониту и правилну одлуку.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.